

РЕШЕНИЕ

№ 21160

гр. София, 21.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.

като разгледа докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20231110130624 по описа за 2023 година

Предявени са кумулативно обективно съединени искове, както следва: с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно на уволнението, извършено със заповед № ТП-1192/01.06.2023 г. на изпълнителния директор на .... и неговата отмяна; с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност „санитар“ при ответника, както и с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 6 378,00 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа за периода от 01.06.2023 г. до 01.12.2023 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 05.06.2023 г. до окончателното плащане.

Ищецът С. Н. Р. твърди, че по силата на трудов договор № ТП-19.04/30.09.2021 г. е бил в трудово правоотношение с ответника ....., в рамките на което е изпълнявал длъжността „санитар“, като със заповед № ТП-1192/01.06.2023 г. същото е било прекратено, на основание чл. 325, ал. 1, т. 9 КТ – поради невъзможност на служителя да изпълнява трудовите си задължения поради болест, довела до трайно намалена работоспособност. Поддържа, че добросъвестно е изпълнявал трудовите си задължения, но на 16.11.2022 г. е получил инфаркт, вследствие на което е постъпил на лечение. Сочи, че има издадено предписание за трудоустрояване от здравните органи, поради което попада в категорията на трудоустроените служители по чл. 333, ал. 1, т. 2 КТ, без обаче ответният работодател да се е съобразил с правилата на предварителната закрила, тъй като не е изискал предварително разрешение от Инспекцията по труда. Допълва, че не е взето и мнението на ТЕЛК, което счита за допълнително основание за незаконосъобразност на уволнението му, позовавайки се на чл. 333, ал. 2 КТ. Сочи, че ответната болница не е обжалвала пред ТЕЛК представените от него болнични листи, издадени от ....., както и решението за трудоустрояване, поради което същите са били задължителни за нея – арг. чл. 113, ал. 3 ЗЗдр. Предвид изложеното моли съда да признае извършеното със заповед № ТП-1192/01.06.2023 г. уволнение за незаконно и да го отмени, както и да бъде възстановен на заеманата до уволнението длъжност „санитар“ при ответника. Претендира и заплащане на обезщетение за оставане без работа в общ размер на 6 378,00 лв. за периода от 01.06.2023 г. до 01.12.2023 г. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът .... е подал отговор на исковата молба, с който

оспорва исквете при твърдението, че позоваването от страна на ищеца на правилата за предварителната закрила по чл. 333 КТ е неотносимо. В тази връзка посочва, че с писмо на СРЗИ с вх. № 333/15.05.2023 г., изготвено на 12.04.2023 г., на основание чл. 71 от Правилника за устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи, е изпратено експертно решение на ТЕЛК, с което в т. 9 на документа се посочва, че на ищеца е определена оценка на работоспособността от 100 % ТНР без чужда помощ. Заявява, че е изпълнил процедурата да предложи на ищеца друга работа, подходяща за здравословното му състояние, тъй като със заповед № Д-35/24.01.2023 г. на изпълнителния директор на болницата е съставена комисия, която ежегодно определя подходящите работни места и длъжности за трудоустрояване на лицата с намалена работоспособност в съответствие с процента, определен по реда на чл. 315 КТ, която е достигнала до извод, че всички работни места, подходящи за трудоустрояване, са заети от хора с увреждания и няма свободни места, подходящи за трудоустрояване на ищеца. Сочи, че правилата за предварителната закрила намират приложение единствено при прекратяване на трудовото правоотношение по реда на чл. 328, ал. 1, т. 2, 3, 5 и 11 и чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ, какъвто настоящият случай не е, тъй като трудовото правоотношение с ищеца е прекратено по реда на чл. 325, ал. 1, т. 9 КТ. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявените искове. Претендира и разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С определение от 17.08.2023 г. като безспорни и ненуждаещи се от доказване са отделени обстоятелствата относно наличието на съществувало между страните трудово правоотношение, чийто правопораждащ юридически факт е трудов договор № ТП-19.04/30.09.2021 г., в рамките на което ищецът С. Н. Р. е изпълнявал длъжността „санитар“, като със заповед № ТП-1192/01.06.2023 г., връчена му на 06.01.2023 г., трудовото му правоотношение е било прекратено, на основание чл. 325, ал. 1, т. 9 КТ – поради невъзможност на служителя да изпълнява трудовите си задължения поради болест, довела до трайно намалена работоспособност. За безспорно е отделено още и обстоятелството относно размера на последното получено от ищеца брутно трудово възнаграждение, а именно: 1 063,00 лв., респ. относно общия размер на претендираното от него обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ, а именно: 6 378,00 лв.

Нещо повече, така отделените за безспорни факти се подкрепят и от данните, съдържащи се в приетите като писмени доказателства по делото – трудов договор № ТП-19.04/30.09.2021 г., допълнително споразумение № № ТП-620/27.03.2023 г. към него, както и заповед № ТП-1192/01.06.2023 г.

Представена е още длъжностна характеристика на заеманата от ищеца длъжност – „санитар“, в която са посочени отговорностите и задълженията на заемащия длъжността, изискванията за заемане на длъжността, подчиненост, връзки и взаимодействия, като видно от отбелязването върху документа същата е връчена на ищеца срещу подпис.

По делото не се спори, а и от експертно решение № 90811/67/06.04.2023 г. на „.....“, в сила от 04.05.2023 г., се установява, че ищецът С. Н. Р., заемащ длъжността „санитар“, е бил освидетелстван, като на същия е определена трайно намалена работоспособност (ТНР) от 100 % без чужда помощ за срок от 3 години - до 01.04.2026 г. Предвидено е още, че освидетелстваното лице не може да работи по производствена характеристика.

Видно от писмо от 12.04.2023 г. на СРЗИ ответникът .... е уведомен за експертното решение от 06.04.2023 г. на 15.05.2023 г., изпратено му на основание чл. 71, ал. 1, т. 1 от Правилник за устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи.

В становище от 13.04.2023 г. на СТМ се съдържа констатация, че съгласно т. 15 от

експертно решение на ТЕЛК № 90811/67/06.04.2023 г. при „.....“ лицето С. Н. Р. е в невъзможност да изпълнява длъжността „санитар“.

Видно от заповед № Д-35/24.01.2023 г. от страна на ответния работодател е определена комисия, която в срок до 31 януари да определи подходящите работни места и длъжности за трудоустрояване на лица с намалена работоспособност за 2023 г. – не по-малко от 10 % от общия брой на работещите, за което да се състави протокол.

Последният е съставен на 25.01.2023 г., като от съдържанието му става ясно, че към 31.12.2022 г. комисията е разгледала и определила общо 28 работни места, подходящи за трудоустрояване на лица с намалена работоспособност, но всички те са заети, поради което е възприела крайния извод, че свободни работни места, подходящи за трудоустрояване, няма.

Видно от мотивите на уволнителна заповед № ТП-1192/01.06.2023 г. като правно основание за прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца е посочен чл. 325, ал. 1, т. 9 КТ – поради невъзможност на служителя да изпълнява трудовите си задължения поради болест, като от направеното отбелязване върху документа се става ясно, че същата е връчена на ищеца срещу подпис на 01.06.2023 г., който факт той е удостоверил с подписа си.

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

По иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ.

В съдебното производство за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна доказателствената тежест лежи върху работодателя, който като носител на субективното преобразуващо право да прекрати чрез едностранно волеизявление трудовото правоотношение с работника следва да установи, че законосъобразно го е упражнил, в какъвто смисъл е и разпределената му с доклада по делото от 17.08.2023 г. доказателствена тежест. От друга страна, проверката на съда относно законосъобразността на уволнението съобразно принципа на диспозитивното начало в гражданския процес следва да бъде осъществена в рамките на наведените с исковата молба възражения и доводи за неговата незаконност, като съдът не може да обоснове решението си на факти, които не са посочени от ищеца, и не може да се произнася по правни и фактически основания, които не са въведени от него с исковата молба. Щом в исковата си молба ищецът не оспорва определен релевантен факт, следва да се приеме, че такъв довод за законосъобразност не е бил наведен и съответно съдът не следва да се произнася по него (в този смисъл - Решение № 216 от 06.10.2015 г. по гр. д. № 916/2015 г., III Г.О., ВКС и Решение № 258 от 01.07.2015 г. по гр. д. № 909/2015 г., IV Г. О., ВКС).

В настоящия случай, предмет на проверка е законосъобразността на извършеното със заповед № ТП-1192/01.06.2023 г. прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца С. Н. Р., на основание чл. 325, ал. 1, т. 9 КТ – поради невъзможност на служителя да изпълнява трудовите си задължения поради болест, като предвид изложените с исковата молба доводи в тази насока, спорен по делото се явява единствено въпросът относно спазването от страна на ответния работодател на правилата на чл. 333, ал. 1, т. 2 КТ, отнасящи се до предварителната закрила на трудоустроен работник или служител.

Нещо повече, това е така и с оглед правното значение, което се придава на предварителната закрила по чл. 333 КТ с разпоредбата на чл. 344, ал. 3 КТ, а именно: че „когато за извършване на уволнението се изисква предварителното съгласие на инспекцията по труда и такова съгласие не е било искано или не е било дадено преди уволнението, съдът отменя заповедта за уволнение като незаконна само на това основание, без да разглежда трудовия спор по същество“.

По силата на чл. 333, ал. 1, т. 2 КТ с предварителна закрила при уволнение се ползват трудоустроените работници и/или служители, като в случаите по чл. 328, ал. 1, т. 2, 3, 5 и 11

и чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ работодателят може да уволни такъв работник и/или служител само с предварително разрешение на инспекцията по труда за всеки отделен случай, а съгласно чл. 333, ал. 2 КТ в случаите по т. 2 и 3 на предходната алинея преди уволнението се взема предвид и мнението на ТЕЛК. Анализът на посочената разпоредба показва, че приложното поле на предварителната закрила се очертава в няколко насоки, една от които е с оглед на основанията за уволнение.

В случая, процесното трудово правоотношение е прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 9 КТ – поради невъзможност на служителя да изпълнява трудовите си задължения поради болест, т. е. не се касае за никое измежду изчерпателно изброените в чл. 333, ал. 1 КТ прекратителни основания. Следователно, правилата за предварителната закрила изобщо не са приложими, поради което за ответника .... не е съществувало задължение да изисква разрешение от Инспекцията по труда преди да пристъпи към прекратяване на процесното трудово правоотношение с ищеца Р.. Действително, данните по делото сочат, че за него има издадено предписание за трудоустройство от здравните органи, поради което попада в категорията на служителите по чл. 333, ал. 1, т. 2 КТ, но доколкото предпретото от .... основание за прекратяване на трудовото му правоотношение по чл. 325, ал. 1, т. 9 КТ не е измежду изброените в чл. 333, ал. 1 КТ такива, следва да се приеме, че противно на поддържаното от него, в настоящия случай правилата на предварителната закрила изобщо не намират приложение – в този смисъл е Определение № 45 от 04.02.2020 г. по гр. д. № 3740/2019 г. на ВКС, IV г. о.

Изложеното обосновава извод, че единственият релевиран от него с исковата молба довод за незаконосъобразност на уволнението му, извършено с процесната заповед № ТП-1192/01.06.2023 г., основан на твърдението, че преди да прибегне до него, ответният работодател е следвало да изиска разрешение от Инспекцията по труда и мнение на ТЕЛК е неоснователен.

Тук следва да се отбележи, че съдът не следва да обсъжда наведените от ищеца едва с писмената защита по делото нови доводи за незаконосъобразност на уволнението, свързани с наличието на предпоставките за прилагане на уволнителното основание по чл. 325, ал. 1, т. 9 КТ, а именно, че към датата на издаване на заповедта липсва предписание на компетентен здравен орган за невъзможност да изпълнява трудовите си задължения на длъжността „санитар“. Това е така, тъй като те не са релевирани от него на по-ранен етап от производството, поради което са преклудирани. Както се посочи по-горе, проверката на съда относно законосъобразността на уволнението съобразно принципа на диспозитивното начало в гражданския процес следва да бъде осъществена в рамките на наведените от ищеца с исковата молба основания за незаконност на уволнението, като съдът не може да обоснове решението си на факти, които не са посочени от ищеца, и не може да се произнася по правни и фактически основания, които не са въведени от него с исковата молба, а ответникът не се е защитавал по тях.

Независимо от това, само за пълнота на изложението следва да се изясни, че в представеното становище на СТМ от 13.04.2023 г. се съдържа изрично отбелязване, че за ищеца Р. съществува невъзможност да изпълнява длъжността „санитар“, като тази констатация се основава на отразеното в т. 15 на експертното решение на ТЕЛК от 06.04.2023 г., на което се позовава и самият той, а именно: „че условията на труд по заеманата от него длъжност „санитар“ са противоположни“. Следователно, налице е задължително предписание за трудоустройство по смисъла на Наредбата за трудоустройство, което е ответният работодател е следвало да съобрази. Експертното решение е влязло в законна сила на 04.05.2023 г., като по делото няма данни между страните да е възникнал спор относно конкретна длъжност, на която С. Р. да бъде трудоустроен, в който случай той следва да се разреши от здравния орган, издал предписанието за трудоустройство – арг. чл. 3, ал. 1 от горната Наредба. Нещо повече, по делото се

установява, че с оглед броя на заетите при него служители, респ. щатни бройки (повече от 50) ответният работодател е изпълнил задължението си по чл. 315 КТ, като е определил работни места и длъжности, които са подходящи за трудоустроени лица с намалена работоспособност, но видно от констатациите в обсъдения по-горе протокол от 25.01.2023 г. на комисията по трудоустрояване всички те са били заети, като по делото липсва наведен от страна на ищеца довод била ли е някоя от тях подходяща за здравето му състояние или не. При това положение съдът намира, че работодателят по обективни причини не е могъл да изпълни изискванията по чл. 314 КТ. Той не е длъжен да промени създадената организация на труда като осигури специално работно място, подходящо за трудоустрояване на ищеца, а може само по своя преценка да предложи друга подходяща работа, но само ако има такава в предприятието, каквито данни по делото не са налице.

По изложените съображения, съдът приема, че законосъобразно работодателят е упражнил правото си на уволнение по чл. 325, ал. 1, т. 9 КТ и предявеният срещу него иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за отмяната му е неоснователен и следва да бъде отхвърлен, ведно със съединените с него искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност „санитар“ в ....., както и с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на обезщетение за оставане без работа в размер на 6 378,00 лв. за периода от 01.06.2023 г. до 01.12.2023 г.

По отговорността за разноси:

При този изход на спора – неоснователност на предявените искове, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв., определен на основание чл. 78, ал. 8 ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г.), вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, с оглед вида и обема на извършената дейност от процесуалния му представител, който е присъствал в проведеното открито съдебно заседание, осъществявайки активни защитни действия. При този изход на спора, в полза на ищеца не се следват разноси. По арг. от чл. 78, ал. 6 ГПК длъжимата държавна такса за разглеждане на делото следва да остане за сметка на бюджета на съда.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от С. Н. Р., ЕГН *****, с адрес: ..... срещу ....., с адрес: гр. София, бул. .... кумулативно обективно съединени искове, както следва: с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно на уволнението, извършено със заповед № ТП-1192/01.06.2023 г. на изпълнителния директор на .... и неговата отмяна; с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност „санитар“ при ответника, както и с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 6 378,00 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа за периода от 01.06.2023 г. до 01.12.2023 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 05.06.2023 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА С. Н. Р., ЕГН *****, с адрес: ..... да заплати на ....., с адрес: гр. София, бул. .... на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **100,00 лв.**, представляваща юрисконсултско възнаграждение

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от днес (21.12.2023 г.) – арг. чл. 315, ал. 2 ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____

